

SIG Sauer MPX

Obvykle u pušek popisují vlastnosti, jako je přesnost nebo výkon, ale v případě této zbraně bych zdůraznil jinou veličinu – fun factor. Vzduchovek, které dobře vypadají a dokážou na jedno nabití vystřelit třicetkrát za sebou, není zas tak moc.

Recept na zábavnou vzduchovku je jednoduchý – spolehlivý samonabíjecí systém smíchejte s pořádným zásobníkem a dejte ho zapéct do nějakého líbivého kabátu. A ten líbivý kabát si nejlépe půjčíte od nějaké populární zbraně, v našem případě samopalu MPX firmy SIG Sauer, která si za svou více než 160letou historii vydobyla renomé mezi střelci po celém světě. Konkrétní výrobce mi není známý, ani jsem po něm nepátral, ale vzhledem k nápisu na boku a celkovému provedení je jasné, že je to některý z japonských výrobců airsoftových zbraní. Nicméně MPX není airsoftka na plastové kuličky, ale regulérní plynovka na olověné diabolky ráže 4,5 mm.

Hnací médiem je kapalný oxid uhličitý (CO₂), který je uložen v jednorázové bombičce skryté v pažbě. Standardní 12g bombička by vydržela jen chvíli, a proto jsou zde použity velké bombičky s obsahem 88 g plynu. To je jedna z vad na krásu v důsledku vyšší ceny těchto nádob. Cena v testu použité značkové bombičky se pohybuje kolem 250 korun, neznačkové se pohybují na úrovni 170 Kč a je nutné říct, že mezi nimi není rozdíl.

Systémy s CO₂ jsou obecně jednoduché a spolehlivé, protože plyn se odpařováním udržuje v rovnovážném stavu s konstantním tlakem. Jejich nevýhodou je značná

závislost tlaku na okolní teplotě, v zimě si prakticky nezastřílíte. A v létě dávejte pozor a nenechávejte zbraň položenou na přímém slunci, kritický bod CO₂ je 31 °C. Co se týká výkonu, tak když jsem střílel venku při teplotě asi 18 °C, diabolky opouštěly hlaveň s energií kolem 6 J, což je výkon zhruba srovnatelný se starší Slavií 630/631.

Zbraň se své předloze přibližuje ve všech směrech jak vzhledem, tak i hmotností, takže na první dojem vás překvapí, jak je na své malé rozměry puška těžká (rovné 3 kg). Na levé i pravé straně rámu je umístěna otočná pojistka, která jasně indikuje, kdy je zbraň odjištěná a kdy zajištěná. Tady bych jenom zmínil, že pojistka v odjištěné poloze poněkud překáží (spočívají na ní prsty střílející ruky), ale stejně je to i na originálu a zřejmě je to myšleno jako

bezpečnostní prvek, jelikož střelec jasně cítí, že má odjištěno.

Zajímavě jsou řešena mířidla, při přepravě nebo při použití optiky mohou být sklopená, aby neprekážela. Místo klasického hledí je použit vojenský dioptř se dvěma překlopnými plátkami s různými průměry otvoru, jedním menším pro přesnou střelbu v klidu a jedním větším pro akční střelbu v pohybu. K pušce se standardně dodává univerzální nástroj, kterým se nastavuje výška mušky.

Krátká pažba je zakončená jednoduchou plastovou botkou s několika protiskluzovými drážkami a logem SIG v kroužku. Zbraň se snaží vzhledově přiblížit originálu, včetně tlumiče ohně na hlavni. V rukojeti je místo, nevím na co, něco by tam určitě strčilo, ale svačina se nevejde.

Pokud máte semiauto zbraň, je jasné, že k ní potřebujete i pořádný zásobník, jinak budete víc měnit zásobníky než střílet. V MPX je zásobník řetězový – a hned

■ Dříve zde musí spouštět dvěma prsty

